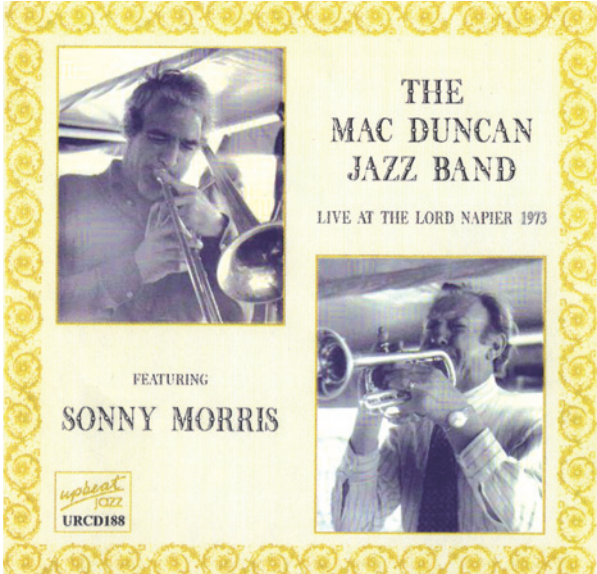

UPBEAT JAZZ-188 The Mac Duncan Jazz Band, Featuring Sonny Morris.

In het kielzog van de grote namen van de British Trad, Ball, Barber en Bilk kwamen in die immens populaire periode van de Britse jazz in de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw, natuurlijk veel muzikanten voor het voetlicht van een mindere garnituur. Hetgeen niet betekent, dat ze muzikaal gezien minder waren, maar ze kregen nooit de bekendheid die zij verdienden.

Trombonist Mac Duncan, geboren in 1930, is zo'n jongen; hij lifte mee met de orkesten van Acker Bilk en Ken Colyer, maar pas op latere leeftijd begon hij zijn eigen formatie. Helemaal in de stijl van de Trad Boom, trad hij in 1973 op in de Lord Napier, de bekende Jazztempel in Engeland, met om zich heen een keur aan muzikanten, die allemaal wel hun sporen in traditionele jazz verdiend hadden. Sonny Morris op trompet, Dave Bailey trombone en op de laatste track zelfs Jack Gilbert op klarinet, die op zijn beurt later bij Max Colle hoge ogen ging gooien, Ray Holland op bas, Brian Duddy op drums en gastspeler de bekende Jim McIntosh op banjo. Zoals erg gebruikelijk in die tijd, lieten ze op 21 april 1974 de

bandrecorder meedraaien tijdens het optreden. Het is voor de muzikanten een hard gelag, dat hun muziek veertig jaar later heruitgebracht wordt, waarschijnlijk zijn de rechten verlopen, maar voor de jazz liefhebber een feestje, want zo kunnen we weer genieten van die geweldige

Jim McIntosh

muziek. Het repertoire bestaat uit een aantal klassiekers: Swanee River, Canal Street Blues en Bugle Boy March, maar de onbekende stukken zijn zeker de moeite van beluisteren waard: Jeep Bounces Back en On a Slow Boat to China. Het enthousiasme spuit er vanaf, niet in de laatste plaats tijdens de bijdragen van Jack Gilbert en Jim McIntosh. Het begeleidende boekje is voorzien van commentaar door Mike Pointon (Just Jazz) en Allan Cooper, die wat mijmert over de muzikale verrichtingen van Mac Duncan door de jaren heen en is prima verzorgd. De uitvoering van de cd en de geluidskwaliteit zijn uitstekend, daarvoor staat Upbeat bekend. Om in het jargon van Jan Taris te blijven een 'Must'. De cd is te bestellen bij Timeless Records, zie de advertentie in dit blad.

Wim Keller

COMMODORE 7009-Jazz in New York 1944 'The Village Scene'.

Toen Milt Gabler, eigenaar van de Commodore Music Shop in Greenwich Village, New York, in 1938 besloot, om met enkele andere initiatiefnemers een eigen platenlabel te beginnen, als tegenwicht tegen de apathie van de bekende grammofoonplaten-labels, om traditionele jazz op

de plaat te zetten, kon hij niet vermoeden, dat anno 2015 zijn opnamen nog steeds, weliswaar op cd, te verkrijgen zijn. De opnamen, die hij in die jaren maakte, tot dat hij in 1947 bij Decca ging werken, omvatten een hele generatie jazz, die anders nooit te horen was geweest. Deze uitgave gaat voornamelijk over drie belangrijke muzikanten, die, m.u.v. Miff Mole, ook later nog een belangrijke rol in de jazz hebben gespeeld. We hebben het over trompettist Bobby Hackett, trombonist Miff Mole en trompettist Muggsy Spanier. Onder de noemer 'Village Scene' zijn deze opnamen in 1944 uitgebracht op 78 rpm, waarvan er een paar zelfs op de redelijk zeld-

zame 30 cm. We kunnen ook gevoeglijk aannemen, dat de opnamen gemaakt zijn onder de bezielende leiding van Eddie Condon, die op alle drie de orkesten meespeelt. De opnamen van

De trotse Milt Gabler

Hackett tonen aan, dat de lyrische klanken van zijn trompetspel de basis vormden, van wat hij later in de jaren vijftig en zestig ging doen. Hetzelfde geldt voor het spel van Muggsy Spanier, die al sinds de jaren twintig zijn herkenbare klank liet horen. De enige, die duidelijk afwijkt is trombonist Miff Mole. Mocht hij in de jaren twintig in de talloze combinaties met trompettist Red Nichols, de sterren van de hemel spelen en de meeste waanzinnige 'breaks' bij die opnamen laten horen; hier is zijn spel 'aangepast' aan de veranderende omstandigheden, maar toch zet hij met zijn Nicksielanders geweldige muziek op de plaat. Terecht wordt 'Nick's' aangehaald, want alle drie formaties (op deze cd) hebben in de kroeg van Nick Rongetti in de Village gespeeld. De muziek is duidelijk geen dixieland, maar Chicago/New York jazz van de bovenste plank, uitgevoerd door de beste muzikanten, die er in het laatste jaar van de Tweede Wereldoorlog te krijgen waren. Milt Gabler zou apetrots geweest zijn, dat zijn 78 rpm eerst op lp en nu ook op cd zijn uitgebracht. De

geluidskwaliteit is uitstekend en het begeleidend boekje is een lust om te lezen.

Wim Keller